

Bán Hoa Quả Cùng Mua Hoa Quả

Contents

Bán Hoa Quả Cùng Mua Hoa Quả	1
1. Chương 1: Tiểu Quách Lên Sân Khấu...	1
2. Chương 2: Tiếp Tục Mua Hoa Quả...	3
3. Chương 3: Bán Chuối...	5
4. Chương 4: Nước Táo	7
5. Chương 5: Trứng Khủng Long	11
6. Chương 6: Dưa Lê	14
7. Chương 7: Xoài	17

Bán Hoa Quả Cùng Mua Hoa Quả

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, ngắn, hiện đại, thoải mái, vui vẻ, JQ phát sinh tại cửa hàng hoa quả. Chuyển ngữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-hoa-qua-cung-mua-hoa-qua>

1. Chương 1: Tiểu Quách Lên Sân Khấu...

Trong khu chợ A ở thành Nam có một cửa hàng hoa quả được yêu thích đặc biệt.

Chủ cửa hàng là một chàng trai trẻ đẹp trai.

Ngoài tuổi trẻ, tài ăn nói của cậu cũng tốt lắm, luôn làm các cô, các dì, các cô, thậm chí các chú, các bác đều vui vẻ vui vẻ.

Đương nhiên, mua nhiều hay ít một hai quả thực ra cũng không quan hệ gì, hoa quả có lợi cho sức khỏe thôi.

“Dì Trịnh chào buổi sáng! Hôm nay đến sớm vậy!” Anh chàng đẹp trai vừa nhắc lên một cái giỏ nhựa màu đỏ, để dì Trịnh chọn hoa quả.

“Chào buổi sáng! Tiểu Quách! Hôm nay nhà có khách, phải mua thức ăn sớm một chút!” Di Trinh sờ sờ quả táo, nhúu mày một chút.

“Vây đừng mua táo, quá bình thường, mua nho đi! Những quả này là máy bay từ Nhật đưa sang sáng nay đây!” Anh chàng đẹp trai được gọi là Tiểu Quách ngắt một quả từ chùm nho, đưa cho Di Trinh thử mùi vị, thuận đường cường điệu, “Là từ Nhật Bản đó! Một cân năm mươi đồng! Sẽ không khiến dì thất lễ đâu!”

Nghe xong giá, dì Trinh không thể không nhìn mấy quả nho trước mắt với một con mắt khác, nhưng bà vừa mới mở miệng cắn quả nho, người phụ nữ đứng bên cạnh đã hô, “Cho tôi ba cân nho!”

Di Trinh bị dọa, cũng không cam tâm bị người khác giành mua nho trước, lập tức cướp lời, “Ngọt như thế này, dì muốn năm cân!”

Sau đó trừng mắt nhìn người phụ nữ kia.

Anh chàng đẹp trai thấy thế cũng không cảm thấy bất ngờ, cười càng thêm thoải mái, “Hai dì xinh đẹp đều tốt lắm nha! Cổ vũ như vậy, các vị nhanh như vậy đã mua cho con cả thùng nho, con thật sự là phải cảm tạ các dì mà!”

Cậu vừa nói, vừa nhanh nhẹn đem hai túi hoa quả chuẩn bị ổn thỏa, sau đó đồng thời đưa cho hai bà dì.

Nhìn hai người phụ nữ tung tăng như đoạt được chiến lợi phẩm, các dì, các cô khác cũng xông lại đây, mục tiêu như nhau “Quả nho nghe nói là rất đắt tiền”.

Thế là, khi cửa hàng hoa quả bên cạnh còn đang hối hận nhập sai mấy loại quả giá quá đắt, thì Tiểu Quách đã tính xong số tiền, cười so với mặt trời còn rực rỡ hơn.

“Đây là táo từ đâu tới? Kì quái, xấu xí.” Đột nhiên một giọng nam từ ngoài mặt tiền cửa hàng truyền vào bên trong kho hàng.

“Cái này?” Nhân viên đang ở phía trước cửa hàng nhất thời không đáp được.

Tiểu Quách hiềm thấy khách chê hoa quả nhà mình, liền từ kho hàng đi ra, nhìn xem là thần thánh phương nào.

“Đây là táo từ Thanh Sâm!” Tiểu Quách nhìn nhìn, so với táo bình thường thì vàng hơn một chút, nhiều đốm đen hơn một chút, “Thanh Sâm! Anh chắc chắn đã nghe qua rồi.”

Vốn tưởng rằng cái tên Thanh Sâm có thể dọa khách, ai ngờ người kia trả lời, “Chưa từng nghe qua! Xấu vậy!”

Vẫn là câu kia, Tiểu Quách còn muốn nói thêm mấy câu giải thích một chút về chủng loại này, người khách liền hỏi tiếp, “Cho tôi một quả táo đẹp hơn đi.”

Tiểu Quách theo bản năng cầm lấy túi nilong, sau đó mới nghĩ ra, “Anh nói bao nhiêu quả?”

“Một quả.”

Tiểu Quách nhìn nhìn bộ dáng vị khách, nhìn từ mặt đến miệng.

“Anh muốn một quả táo?”

“Đúng vậy. Cậu nghe không hiểu sao?”

“Anh thật sự chỉ cần một quả táo?”

“Ừ...” Vị khách còn thật sự suy nghĩ, sau đó nói thêm, “Vây cho tôi một quả vải, đừng lấy quả xanh.”

Tiểu Quách lần đầu tiên cảm thấy có vị khách mình không ứng phó được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Xà rất thích hoa quả, nhưng ngày lạnh sẽ không ăn. Nếu thật sự không ăn không được, sẽ dùng nước nóng rửa qua một chút. Cố sự này không phải là ngắn, 4 phần tới 6 phần mới kết thúc.

2. Chương 2: Tiếp Tục Mua Hoa Quả...

Lại nói Tiểu Quách là một chủ cửa hàng hoa quả được yêu thích nhất trên chợ thành Nam, cho nên dù khách có vô lí thế nào, cậu vẫn có thể giữ vững trình độ phục vụ loại ưu.

“Ai nói bán hoa quả đều là người nhà quê!” Hôm nay, Tiểu Quách tiếp tục làm việc với tinh thần sáng láng, cậu vừa mới gọi điện mắng cấp dưới, phía bên Nhật Bản vừa mới giành được mấy thùng táo mới, nổi tiếng là chất lượng vàng tinh chất, sản lượng không nhiều, lại chỉ sinh trưởng ở nơi tối, trong cái lạnh vẫn giữ nguyên màu vàng kim, có người nói sắc vàng của nó tượng trưng cho tương lai.

“Vừa khéo âm lịch năm trước xuất, so với sao Kim còn vàng rực hơn.” Tiểu Quách cười trộm một chút.

“Các cậu không có vải sao?” Nghe thấy câu như thế, Tiểu Quách thiếu chút nữa bị nghẹn mũi quýt ngọt vừa cho vào miệng.

“...” Nhân viên cửa hàng lại đáp không được.

Tiểu Quách ở trong lòng muốn làm gì đó, người nào không có mắt, mùa đông đòi mua vải.

Khi Tiểu Quách đi ra đứng trước cửa hàng, nhìn thấy một người đàn ông mặc tây trang, để tóc húi cua, hẳn lúc này nhớ lại lúc mùa hè, vị khách nào đó đã từng tới một lần.

Chỉ thấy hắn vẻ mặt nghiêm túc nhìn hoa quả trong cửa hàng.

“Chúng tôi không có vải.” Tiểu Quách thuận miệng trả lời.

“Cửa hàng này thật là nhỏ, ngay cả vải cũng không có.” Người đàn ông mặc tây trang nhẹ nhàng mà luyến tiếc nói.

Trình độ phục vụ của Tiểu Quách hôm nay nhất định đã giảm xuống, cậu lớn tiếng nói cho người đàn ông mặc tây trang kia, “Vải là hoa quả mùa hè, mùa đông không bán!”

“Bây giờ không phải là cái gì một năm bốn mùa đều ăn được hay sao?” Người đàn ông mặc tây trang nghi hoặc hỏi.

Người đàn ông mặc tây trang nói đúng một phần sự thật, Tiểu Quách tức giận nói, “Tiên sinh, rất rất xin lỗi, khoa học kĩ thuật còn chưa phát triển đến độ có thể ở trong phòng ầm trồng được vải.”

Người đàn ông mặc tây trang thở dài một hơi, sau đó tựa như rất khó xử nói, “Vây, cho tôi hai quả nhãn đi!”

“...” Tiểu Quách mở to hai mắt, trong lòng thầm nghĩ, anh ta là đến gây rối đúng không!

“Cũng không có sao?” Người đàn ông mặc tây trang giật mình nói.

“Rất xin lỗi, không có.” Tiểu Quách vừa lấy từ trong thùng ra một quả dưa Hami (dưa vàng), vừa đi đến bên cạnh người đàn ông mặc tây trang, người đàn ông kia hình như quyết tâm muốn mua hoa quả, thôi thì qua một chút, đợi Tiểu Quách buông quả dưa xuống, lại tiếp tục hỏi.

“Vây dưa hấu!”

“Rất xin lỗi, không có.”

“Vây xoài nhất định có!”

“Rất xin lỗi, cũng không có.”

“...”

“Cho qua một chút!” Tiểu Quách lấy quýt ngọt từ trong thùng ra, chuẩn bị xếp một kim tự tháp bằng quýt nhỏ.

“Vây lê không phải không có đi!”

“Rất xin lỗi, cũng không có.” Tiểu Quách đang tập trung tinh thần xếp kim tự tháp.

Lúc này, người đàn ông mặc tây trang chỉ một nơi nào đó rồi hét lớn. “Kia kìa! Kia không phải là lê thì là cái gì?”

Tiểu Quách nhìn đồng lê đang tản ra màu vàng dịu nhẹ, nhất thời không có phản ứng gì.

“Cậu dám nói kia không phải là lê?” Về mặt của người đàn ông mặc tây trang giống như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh.

“... Ừm...” Tiểu Quách cuối cùng ý thức được mình vừa rồi thuận miệng, nói đến cái gì cũng trả lời không có, thế là cậu lại khởi động bộ não, “Này thật sự không phải lê (lê tử – lê con)... Quả này chúng tôi gọi là mẹ lê.”

“Mẹ lê?” Người đàn ông mặc tây trang cũng đọc theo, sau đó nghiêm túc hỏi, “Quả lê nhỏ cũng có mẹ?”

Tiểu Quách nhìn đôi mắt nghiêm túc giống mặt trời mùa hè kia, cũng không cảm thấy lo lắng vấn đề quả lê nhỏ có mẹ hay không.

Cuối cùng, Tiểu Quách trả lời, “Lê nhỏ đương nhiên cũng có mẹ rồi! Chính là mẹ lê!”

Kì thật, nói xong, tiểu Quách cũng không biết mình nói cái gì, tuy nhiên... Cậu biết chắc người đàn ông mặc tây trang nghe được cái gì.

Chỉ thấy người đàn ông mặc tây trang ôm bụng, cười đến mặt đỏ bừng, miệng nói từng từ đứt quãng, “Đều nói... Thanh niên nhất định phải nỗ lực học hỏi... Buồn cười quá! Chẳng lẽ hoa quả là sinh đẻ bằng bao thai hay sao?”

Lúc này, Tiểu Quách thật hy vọng có thể tìm được quả sầu riêng trong kho đập chết người đàn ông này thì tốt rồi.

Khoảng nửa phút đồng hồ sau, người đàn ông mặc tây trang mới dứt cười, lại hỏi tiếp, “Tôi muốn một quả táo thật đẹp. Táo sẽ không phải không có đi! Nhớ nhé, tôi không cần quả xấu đâu.”

“Một quả táo. Năm mươi đồng!” Tiểu Quách bị cười nhạo đến sắc mặt xanh đen quyết định cho người đàn ông mặc tây trang này biết tay.

“Ai yooo! Sao giá lại đắt thế?” Người đàn ông mặc tây trang lấy ra một chiếc ví nhãn hiệu nổi tiếng, hoảng sợ hô lên một tiếng.

“Một quả cuối cùng, anh mua hay là không mua?”

“Bên kia không phải đều là táo sao?”

“Tất cả chỗ đó đều là táo mẹ! Chỉ có quả này là quả táo thôi, anh mua hay là không mua?”

“Mua.... Đúng là cửa hàng cướp của.”

“Năm mươi đồng!”

Người đàn ông mặc tây trang đưa ra năm mươi đồng, trước khi chuẩn bị rời đi quay đầu lại hỏi, “Cậu tên là gì?”

“Hừ!” Tiểu Quách không nghi ngờ gì, lớn tiếng nói, “Tôi chính là Quách Tiểu Song, người được toàn bộ chợ thành Nam khen là hoàng tử hoa quả.”

“... Không phải Tiểu Song Ca... Tôi sẽ nhớ kĩ.”

Cuối cùng, người đàn ông mặc tây trang rất không bảo vệ môi trường lấy một cái túi nilon, rồi rời đi, trong túi chỉ có một quả táo cùng một cái hạt quýt ngọt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xà: Yên tâm, thực ra truyện kỳ sĩ vẫn đang trong quá trình phát triển thông thả... Nhưng truyện này bắt đầu thực nhẹ nhàng, một phần cũng hơn nghìn chữ, áp lực ít.

– còn tiếp –

* Dừa Hami:

3. Chương 3: Bán Chuối...

Khoảng một tuần sau, cách ngày cũng chính là năm mới âm lịch, mấy bà nội trợ cũng đã chuẩn bị thỏa đáng đồ tết, hiện tại phần lớn đều là người đi làm, bọn họ không phải mục tiêu đã định, chính là căn bản không có biện pháp, cho nên đối với Tiểu Quách mà nói, thực ra không tính là bận.

“Tiểu Quách! Mẹ tôi bảo tôi về nhà ông bà ăn cơm đoàn viên, muốn mang theo một chút hoa quả, mua cái gì mới tốt đây?” Người đàn ông như đang hô to cứu mạng hướng tới cửa hàng được coi là “cửa hàng hoa quả được yêu thích nhất chợ thành nam”, tìm được Tiểu Quách, người được khen là “Hoàng tử hoa quả.”

“Mẹ cậu không phải là bà Hoàng sao?” Trí nhớ của Tiểu Quách so với nhân viên cửa hàng thì tốt hơn, cho nên mới thành ông chủ đẩy thôi!

“Đúng vậy! Trí nhớ của cậu thật tốt, chính là bà Hoàng!” Con trai bà Hoàng đông sờ quả quýt, tây sờ quả dâu, sau đó, nói ra nỗi khổ, “Lần trước đông chí, tôi mua quýt, các cụ lại nói là chua! Chua đến mức đem ném tôi.”

“Ừm... Cho dù là bà nội trợ đôi khi cũng sẽ chọn phải quả chua, điều này cũng không thể trách cậu.” Tiểu Quách nhìn lại các loại một lần, rồi nhớ lại khẩu vị của bà Hoàng, sau đó chỉ một đồng quả hồng hồng tím tím, “Roi được không?”

“Roi? Hàng Mỹ sao?” Con trai nhà họ Hoàng đối với hoa quả thực sự không biết nhiều.

“Roi là từ Đài Loan, có nhiều chất dinh dưỡng, giòn giòn, trong vị ngọt lại có mùi thơm dịu, còn có tên là kim cương đen, phải đặt trước mới mua được!” Cậu vừa nói, vừa đem tám quả roi để vào trong rổ, sau đó thêm một ít dâu, một chút táo, quýt, lê cũng một quả bưởi to, “Cứ như vậy đi!”

“Sao lại đổi thành cái giỏ hoa quả thế này?” Con nhà họ Hoàng đối với cái giỏ hoa quả lớn dị thường này cảm thấy bất ngờ, nhưng vẫn tràn ngập tin tưởng với Tiểu Quách mà rút ví ra, hỏi giá.

“Không nhiều không ít, bốn trăm tám tám! Cam đoan lần sau cậu mà lại về nhà sẽ không thất lễ!” Tiểu Quách nhận lấy năm tờ 100 đồng, rồi bắt đầu trang trí giỏ hoa quả.

“Quả bưởi này to như thế...” Đứa con nhà họ Hoàng so với đầu mình.

Tiểu Quách trong miệng cắn một sợi dây, nói qua loa, “Đây là nặng nhất chỗ này, da mỏng, nhiều nước, mẹ cậu không ném cậu được!”

Con trai nhà họ Hoàng nhẹ nhàng thở ra.

Cùng lúc đó, “Có giỏ hoa quả nào tám mươi tám không?”

“Chuyện gì?” Tôi đang bán giỏ bốn trăm tám tám, anh lại muốn tôi bán tám mươi tám? Tiểu Quách vừa nói vừa quay đầu lại nhìn cái vị nhân viên công sở tính toán chi li kia.

Tiểu Quách cắn cắn răng một cái, “Lại là anh?”

“Một giỏ tám mươi tám được không?” Vị nhân viên công sở kia chính là người đàn ông mặc tây trang lần trước, bộ tây trang hôm nay so với bộ tuần trước phẳng phiu hơn.

Tiểu Quách hí hóp mắt kiểng một cái, đánh giá người đàn ông mặc tây trang từ chân lên.

“Oh!” Đây không phải là giày da XXX mà mình vẫn muốn mua sao, anh ta lại đi đôi giày thể kia vào chợ, ai nha! Phí của trời aaaaa!

“Giỏ hoa quả tám mươi tám có không?” Người đàn ông mặc tây trang tươi cười hỏi.

“Tám mươi tám đây!” Tiểu Quách chu miệng, bắt đầu nghĩ xem làm một cái giỏ hoa quả trị giá tám mươi tám đồng như thế nào. Một cái giỏ rẻ như thế, thật đúng là đánh đổ cậu.

“Để tặng sao?” Tiểu Quách thử khiến người đàn ông mặc tây trang nâng cao giá trị.

“Ừm.” Người đàn ông mặc tây trang gật đầu.

“Tặng người khác thì đừng tiết kiệm như vậy, mua nhiều một chút, bọc lại mới đẹp.”

“Đẹp không bằng ăn ngon.”

“Anh đây là nghi ngờ hoa quả của tôi đúng không!” Tiểu Quách ngắc đầu âm trầm nhìn chăm chú người đàn ông mặc tây trang.

“Không dám! Tiểu Song Ca nói gì thì chính là cái đó!”

“... Ai cho anh gọi tôi là Tiểu Song Ca!” Tiểu Quách vốn đang nheo mắt, bỗng nhiên trợn to.

“Là cậu lần trước nói cho tôi biết.”

“Nhưng tôi không cho phép anh gọi tôi Tiểu Song!” Tiểu Quách đột nhiên cảm thấy không khí lạnh Tét âm lịch hình như tới sớm.

“Chỉ có thể gọi tôi Tiểu Quách!”

“Gọi ‘Tiểu Song Ca’ thân mật hơn nha!” Người đàn ông mặc tây trang bám riết không tha, to vẻ xưng hô Tiểu Song Ca này vô cùng tốt.

“Có quỷ mới thân mật với anh! Mật anh cái đồ củ chuối...” Tiểu Quách bắt đầu nói lun tung.

“Ý của Tiểu Song Ca là có giỏ chuối ổi tám mươi tám đồng sao?” Người đàn ông mặc tây trang nghe không rõ câu nói của Tiểu Quách.

“Nói cho tôi biết tên của anh.”

“Cậu cuối cùng cũng hỏi tên tôi rồi! Tôi tên là Lí Quốc Xuân.”

“Lí Quốc Xuân...” Tiểu Quách nghiêng răng nghiêng lợi lấy một tờ giấy đỏ để gói hoa quả rỗng bay phượng múa một lát, sau đó, đem tờ giấy đỏ dán trên cửa cửa hàng.

“Cái gì?” Lí Quốc Xuân đến gần nhìn chữ trên tờ giấy đỏ, sau đó nhỏ giọng đọc thành tiếng, “Lí Quốc Xuân cùng con kiến không được vào bên trong.”

“...”

“Cậu đây là có ý gì?”

“Tôi quyết định không buôn bán với anh nữa! Tránh ra!”

“Nhưng không thể viết như vậy được!”

“Anh quản được tôi sao?”

“Cậu ít nhất cũng phải viết Lí Quốc Xuân cùng lão hổ, tôi mới không cần cùng con kiến đặt ngang hàng.” Người đàn ông mặc tây trang hít sâu một hơi, “Cậu rốt cuộc có học hành đàng hoàng không, tôi với kiến tuyệt đối không giống nhau một chút nào nha!”

Tiểu Quách lại lập tức chạy vào trong cửa hàng, sau đó lấy ra một tờ giấy đỏ mới, bên trên viết, “Lí Quốc Xuân cùng với lão hổ cùng kiến không được vào bên trong. Chữ của Quách Tiểu Song”

“Thế này mới coi là tạm được.” Lí Quốc Xuân thế nhưng lại mỉm cười, “Cái này, cậu cũng nhớ kỹ tên tôi... Bên dưới còn có chữ kí của cậu?”

“...” Tiểu Quách hiện tại cảm thấy mình đang ở giữa sông băng, sao lại có cảm giác kì quái thế này, “Mình cũng không phải là bận đến mê man đầu óc mà?”

Dứt lời, Tiểu Quách liền xoay người đi vào kho hàng.

“Này! Cái giỏ hoa quả tám mươi tám đồng của tôi đâu?” Người đàn ông mặc tây trang vội vàng hỏi.

“Không có.” Tiểu Quách cũng không quay đầu lại.

“Cái gì không có... Tôi đây tự mình làm vậy...” Sau đó người đàn ông mặc tây trang lấy cái giỏ trúc lớn nhất trên bàn, bắt đầu chui tới chui lui trong cửa hàng hoa quả.

“Ông chủ, nguy rồi...” Một nhân viên của hàng hoa quả xông tới.

“Nguy cái gì? Anh ta sờ vào cái gì liền bán gấp mười giá cho anh ta.” Tiểu Quách trên trán dán miếng giải nhiệt. Trước năm mới mới bệnh, thật chán mà!

“Nhưng... Nhưng... Nhưng anh ta vừa sờ vừa... Tóm lại là dọa chạy rất nhiều khách...”

“Cái gì? Anh ta nói hoa quả của chúng ta thế nào?” Thật là, muốn nghỉ ngơi một chút cũng không được, Tiểu Quách cam chịu đi ra ngoài tiếp khách.

Tiểu Quách đứng ở trước cửa tiệm, trông Lí Quốc Xuân, nói, “Hoa quả nhà tôi toàn bộ đều là sản phẩm tươi, chất lượng tốt, anh cũng đừng có quá phận.”

“Tôi cũng chưa nói hoa quả của các cậu không tươi...”

“Vậy anh nói cái gì mà dọa khách của tôi.”

“Tôi chỉ nói chuối của Tiểu Quách quá ngắn.”

“Cái gì? Chuối của Tiểu Quách...” Tiểu Quách cuối cùng cũng hiểu được nhân viên kia nói nguy cái gì, nhất thời tức giận lên, túm lấy áo người đàn ông mặc tây trang, “Anh lập tức rút cho tôi!”

“Không đúng sao?” Người đàn ông giơ cao một quả chuối trong tay lên. Đó là chuối tiêu Lữ Tống chính gốc, trời sinh so với chuối bình thường ngắn hơn...

Tiểu Quách vô lực, “Tôi tính bán rẻ đồng chuối này cho anh.”

Vốn muốn giữ lại cho mình để ăn đêm nay, nhưng hiện tại, dù thế nào cũng không muốn nhìn cái đồng chuối này nữa.

“Tốt quá! Bao nhiêu tiền tôi cũng mua, chuối của Tiểu Quách...” Lí Quốc Xuân lớn tiếng nói.

Khách hàng bốn phía không khỏi lắc đầu, Tiểu Quách rưng rưng cảm thấy mình sẽ trở thành trò cười lớn nhất toàn bộ chợ thành Nam này.

“Tất cả năm trăm đồng, anh lập tức rút đi cho tôi.” Tiểu Quách cảm thấy được sau này mình cũng không muốn bán chuối nữa.

Lí Quốc Xuân sảng khoái rút tiền, lại không khách khí hỏi tiếp, “Chuối của Tiểu Quách tuy có hơi nhỏ, nhưng vẫn cần dùng bao nha!”

Từ đó về sau, cửa hàng hoa quả Quách thị quả nhiên không bao giờ bán chuối nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xà mất giọng rồi... Chỉ có thể nói tiếng bò sát. Mặt khác, phát hiện chữ phần này so với phần trước nhiều hơn rồi, tuy nhiên, so với truyện kỳ sĩ vẫn ngắn hơn.

4. Chương 4: Nước Táo

Vừa mới qua năm mới, Lí Quốc Xuân mặt đầy cảnh xuân hôm nay lại tới mua hoa quả, hẳn hoàn toàn không nhìn đến giấy đỏ bên ngoài cửa hàng hoa quả Quách thị.

Đã vậy, trong cửa hàng hoa quả Quách thị chỉ còn Tiểu Quách cùng một nhân viên, tất cả nhân viên khác đều đã về quê nghỉ Tết.

“Lại là anh! Anh không thấy cáo thị ở bên ngoài sao?” Tiểu Quách lớn tiếng nói.

“Cái tờ kia?” Lí Quốc Xuân nhìn nhìn ngoài cửa, lại nói, “Đây không phải là câu đối xuân sao?”

“Là cáo thị! Lí Quốc Xuân không được vào bên trong!” Tiểu Quách đọc rõ, còn nhấn mạnh ba chữ “Lí Quốc Xuân.”

“Nhưng tôi đã vào mất rồi. Làm thế nào?” Lí Quốc Xuân mở to hai mắt, vẻ mặt sợ hãi nói.

Tiểu Quách không chút nghĩ ngợi trả lời, “VẬY RA VỀ THEO ĐƯỜNG CŨ.”

Lí Quốc Xuân cũng thật sự đi về hướng cửa, nhưng khi còn cách cửa vài bước, hắn lại xoay người quay ngược vào trong, “Này không được, cũng đã vào rồi, phải làm được đại sự cho tốt.”

“Đây chỉ là một cửa hàng hoa quả nhỏ, không có đại sự để làm. Cút!” Tiểu Quách cuối cùng thừa dịp người khách duy nhất trong cửa hàng ra về, liền đem chữ đã nhịn vài lần lớn tiếng hét lên.

“... Không được, tôi chính là muốn làm đại sự, mượn buổi vệ sinh dùng một chút.” Dứt lại, Lí Quốc Xuân vọt vào kho hàng như một mũi tên.

“Này! Anh...” Tiểu Quách nhìn bộ dáng người kia lại thật sự hình như rất cần nhà vệ sinh, nhưng lại cần thận, làm sao người kia lại vọt vào kho hàng, anh ta soa lại biết buổi vệ sinh ở trong đó! Khả nghi!

“... Ai a...” Những tiếng rên rỉ trong phòng vệ sinh truyền tới liên tiếp.

Tiểu Quách đang chờ đợi ở bên kia kho hàng, nghe được mà sờn gai ốc, năm mới mà... nghe âm thanh kia, hình như là đã nhịn rất lâu.

Đại khái là qua hơn mười phút, tiếng rên rỉ kia đột nhiên trở nên nặng nề hơn, sau đó là một trận yên tĩnh.

Tiểu Quách bất an quay đầu nhìn buổi vệ sinh. Chẳng lẽ bị hút vào rồi?

Tuy nhiên, thanh âm một vài vật nặng rơi xuống nước cùng với một tiếng thở dài (tôm – ||), Tiểu Quách đột nhiên đỏ mặt, cậu cảm thấy chính mình cũng vừa như vừa đi địa ngục một chuyến.

“XXX, cái đồ củ chuối, mình căng thẳng cái gì chứ?” Tiểu Quách hung hăng đạp đầu mình vài cái.

“Hô...” Lí Quốc Xuân như vừa ăn no (??), nhẹ nhõm thở dài một hơi, sau đó rửa sách tay, từ trong túi áo tây trang lấy ra một cái khăn tay lau tay.

Cả một chuỗi động tác tao nhã đến cực điểm, trời ơi! Người kia rõ ràng vừa mới làm xong đại sự, tại sao mình lại bị vài cái động tác như thế này mê hoặc. Tiểu Quách cảm thấy đầu mình có điểm không bình thường.

Nhưng thật ra Lí Quốc Xuân sau khi làm xong đại sự, giải quyết khốn khổ suốt mấy ngày liên tiếp, tâm tình cực độ thoải mái, mấy phần tự nhiên tiêu sái khí chất mê người không vô thanh vô sắc toát ra. Hắn vừa lau tay, vừa chăm chú nhìn phản ứng của Quách Tiểu Song, thấy cậu thỉnh thoảng nhú mày, lại một lát biểu hiện bối rối, trong lòng cảm thấy trêu đùa cậu nhóc này thật là vui.

“Nhìn kiểu gì đến ngày người thế, tôi rất đẹp trai sao?” Lí Quốc Xuân gạt một chút nước còn dính trên trán.

Nhưng Tiểu Quách cũng không phải ngốc nghếch, “Không, là mùi hương trên người anh rất ngẹn người.”

“...” Lí Quốc Xuân đực mặt ra, nhưng trong lòng âm thầm tán thưởng nói, đối thủ phải thông minh một chút mới có cảm giác thành tựu. Thế là hỏi tiếp, “Có hoa quả nào có thể làm đại sự dễ một chút?”

“Dễ một chút?” Nói tới chuyên ngành của Tiểu Quách, tự nhiên cậu còn thật sự suy nghĩ kĩ càng, thế là quên luôn đuổi Lí Quốc Xuân ra ngoài, “Đương nhiên là phải chọn hoa quả giàu chất xơ, ngoài ra phải uống nhiều nước ấm. Tiếc rằng bây giờ là mùa đông, nếu không nhất định phải ăn dưa hấu. Tuy rằng táo là một loại quả bình thường, nhưng thực ra lại là loại quả tốt nhất.”

“Xấu hổ quá, mùa đông tôi không ăn hoa quả.” Lí Quốc Xuân xấu hổ giải thích thói quen kén ăn của mình.

Tiểu Quách nghe xong chấn động, “Hoàn hảo, người giống anh không nhiều lắm, nhưng tôi nhớ rõ có một bà đã từng nói qua, cháu của bà mùa đông cũng không ăn hoa quả... Sợ lạnh a!” Nói tới nói lui, Tiểu Quách lại hồi phục bình thường, bắt đầu dọn hàng trong kho hàng.

“Anh cũng sợ lạnh sao?” Tiểu Quách từ trên cái giá lấy một cái thùng xuống, thuận tay đưa cho Lí Quốc Xuân.

“Ừ!” Lí Quốc Xuân vừa trả lời, vừa đỡ lấy cái thùng các tông, nhưng lập tức bị độ nặng trong tay làm hoảng sợ. Hắn nhìn chăm chú cái thùng được đóng gói một chút, “Cái thùng này viết, một thùng tám quả, nhưng vậy mà lại nặng thế này... Chẳng lẽ thực ra là đủ đủ sao?”

“Giữ chắc lấy, còn có thùng này nữa. Cẩn thận một chút.” Tiểu Quách lại đặt lên bàn một thùng hàng khác, bên ngoài thùng ghi là Hồng Ngọc.

“Ừ!” Lí Quốc Xuân tuy vẫn đang mặc tây trang, nhưng hắn không ngại làm mấy cái việc nặng nhọc thế này, chỉ là hắn trong lòng đang thắc mắc, “Quả gì tên là Hồng Ngọc?”

Tiểu Quách từ trên thang leo xuống, một hơi nâng hai cái thùng trên tay Lí Quốc Xuân, sau đó đi đến bên ngoài cửa hàng.

“Có thể nhìn một chút không?” Lí Quốc Xuân tò mò đuổi theo.

“Đương nhiên có thể, dù sao chính là để lấy lãi thôi. Nhưng, anh vẫn là thích hợp ăn táo hơn, tự mình chọn hai quả cỡ vừa đi.” Tiểu Quách vừa mở thùng các tông, vừa chỉ mấy quả táo ở một bên.

“Đã nói mùa đông tôi không ăn hoa quả!” Lí Quốc Xuân nhấn mạnh lại.

“Tôi không có bảo anh lập tức ăn, tôi dạy anh dùng nước táo.” Tiểu Quách cao giọng trách móc, “Nóng. Đồ uống thích hợp nhất cho mùa đông.”

“Nước táo...” Lí Quốc Xuân đột nhiên cảm thấy thời gian như quay ngược lại.

Cảnh này, tất cả giống như từng xảy ra. Vào một ngày nào đó.

Nhận được điện thoại từ bệnh viện tới, Lí Quốc Xuân đã tức giận đến sắc mặt cũng biến đổi nhiều lần.

Chỉ một quả táo, lại bắt mình từ thành H rõ xa tới A thị, hơn nữa còn chỉ định không phải cửa hàng hoa quả này thì không được. Đối với một ông chủ siêu thị quy mô nhất cả nước mà nói, thật sự là một chuyện hài.

“Táo ở siêu thị nhà cháu không ngon sao? Màu sắc sáng sủa, nhiều nước lại ngọt, da giòn, nhiều thịt, giá lại rẻ.” Lí Quốc Xuân lấy một quả táo nhà mình ra cắn thử sau đó đưa ra kết luận, “Ông bà sao có thể nhận ra!”

Tuy nhiên, sau khi tới bệnh viện, hắn bị bà đang truyền nước ở đó đuổi đánh.

Hắn đành phải theo lời bà nội đi đến cửa hàng hoa quả đó mua táo.

“Nhìn táo này này vừa không tươi, vừa nhiều đốm đen, quan trọng nhất là chỉ một quả táo cũng bán đắt như thế, bà nhất định là bị thằng nhóc tóc vàng kia lừa không tí tiền!” Lí Quốc Xuân vừa gọt quả táo nhìn không vừa mắt kia, vừa bình luận về nó.

“Tiểu tử thú vị này! Táo này không cần gọt vỏ.” Bà nội cầm lấy đồng tạp chí duy nhất bên giường bệnh, đánh lên đầu Lí Quốc Xuân.

“Vỏ xấu như thế này. Áiii uiiii!”

“Trong cái gói còn có cái gì nữa?” Bà nội cắn một miếng táo, sau đó nhìn thấy trong túi hình như còn thứ gì đó.

“Vải.” Lí Quốc Xuân đem quả vải vừa mua về đặt xuống bàn.

“Cũng chỉ một quả?”

“Vâng!”

“Ăn thật ngon a!” Lí Quốc Xuân đưa ánh mắt đang nhìn TV thu về, cũng chỉ còn nhìn thấy mấy miếng vỏ vải, cùng một cái hạt dẹt rất nhỏ.

“Lần sau lại mua tới cho ta!”

“Hương vị thế nào ạ?” Rõ ràng nghe được lời bà nội nói là ăn thật ngon, nhưng thế nào cũng không tin được.

Bà nội tới gần nhìn chăm chú thằng cháu lớn, sau đó hơi hơi nói một câu, “Hương vị đã ăn khi còn nhỏ.”

“Hương vị gì?”

“Chua.”

“Chủ cửa hàng kia lừa người! Cháu muốn kiện cậu ta! Kiện cậu ta bán hàng giả!”

“Tiểu Xuân, cháu khi nào mới mang bạn gái cháu đến gặp ta?” Bà nội bỗng nhiên chuyển đề tài, ánh mắt từ nhu hòa chuyển thành sắc bén.

Quốc Xuân cuối cùng bình tĩnh lại, sau đó nói: “Bà nội, bà biết là cháu không thích con gái mà.”

“Ai gool!” Bà nội cười cười, như trẻ con ăn vụng được bánh, “Sớm biết cháu giỏi như thế này, lúc trước ta tuyệt đối không đồng ý cho cháu, chỉ cần làm cho công ty của ông gắng gượng được vươn tới vị trí trên thị trường, sẽ cho cháu làm chuyện cháu thích.”

“Nhưng bà nội hiện tại hối hận đã quá muộn.” Lí Quốc Xuân hai tay đặt hai bên, ngữ khí bất đắc dĩ.

“Ta hiện tại muốn ôm chặt cũng không có một đứa để ôm mà! Thật là hối hận chết mất thôi!”

“Nếu bà không để ý chuyện huyết thống, cháu sẽ nhận nuôi một đứa là được mà.”

“Ta mới không cần!” Bà nội trốn vào trong chăn.

“Bà! Bà đừng trốn vào trong chăn làm gì, sẽ bị y tá mắng đó.” Quốc Xuân vừa nói, vừa nghĩ hần đường đường chủ tịch một công ty lớn, lại phải đe dọa, dỗ dành một bà lão giống trẻ con, bức tranh này thật bất bình thường.

“Tiểu Xuân,” Bỗng nhiên bà nội xõa tóc từ trong chăn chui ra.

“Lại chuyện gì nữa ạ?” Lí Quốc Xuân vừa nghe thấy cái tên ‘Tiểu Xuân’ đã cảm thấy nhức đầu.

“Cháu có uống nước táo không?” Nụ cười của bà nội giống như một đứa bé bắt được cái gì đó.

“Không!” Lí Quốc Xuân bình tĩnh trả lời.

“Ai duuu! Xú tiểu tử, nhất định đã quên hết chuyện trước đây mà!” Bà nội khoa trương la lên.

“Cháu sẽ ăn rau.” Lí Quốc Xuân năm đó còn chưa hiểu chuyện dinh dưỡng cùng chất xơ là chuyện gì... Kết quả... Sai lầm!

Bà nội gõ đầu Quốc Xuân một cái rõ mạnh, mắng, “Rau với hoa quả không giống nhau!”

“Đều là chất xơ mà thôi!” Lí Quốc Xuân mang lí luận dinh dưỡng mà mình tự nghiên cứu ra, “Căn bản là giống nhau. Đều là vì vấn đề thể chất.”

“Cháu thằng nhóc thúi này từ nhỏ đã như vậy! Nói cái gì cũng cố chấp như thế!” Bà nội cuối cùng đem lời tào vút lên đầu hần

“Này! Chọn có hai quả táo mà cũng lâu như thế à?” Tiểu Quách từng nhìn tốc độ khách chọn hoa quả, đây không phải là chuyện chỉ cần hai ba giây là xong sao? Vì sao đã hơn năm phút đồng hồ rồi.

“Nước táo có lợi không?” Lí Quốc Xuân lấy ra một quả táo không quá xinh đẹp.

“Anh nghi ngờ táo của tôi?” Ý của Tiểu Quách là: Anh có thể nghi ngờ tôi, nhưng không thể nghi ngờ quả táo.

“Không có...” Lí Quốc Xuân lấy thêm một quả táo cầm trên tay.

“Anh về nhà cắt quả táo làm bốn phần, không cần gọt vỏ, cho thêm nước nấu nửa giờ.” Tiểu Quách “cướp lấy” hai quả táo, bỏ vào trong một cái túi nilon, “Không cần cho thêm đường hay thứ gì khác, không được lập tức mở nắp, để nguyên nửa giờ, khi đó, tất cả mùi vị táo đều vào trong nước rồi, uống ngon nhất. Tất cả năm mươi đồng.”

Lí Quốc Xuân vừa nghe, vừa gạt đầu, hình như đang nhớ kĩ phương pháp, đột nhiên nghe được năm mươi đồng, đầu của hắn đột nhiên trống rỗng, “Cái gì?”

“Năm mươi đồng. Cảm ơn.” Tiểu Quách lặp lại lần nữa.

Lí Quốc Xuân cười rộ lên, lộ ra hàm răng của hắn, răng nghiêng vào nhau... Đương nhiên, hắn vẫn thanh toán tiền.

Trên đường về, hắn tiếp tục hướng về phía gió bắc mát mẻ, “Với giá này cũng đủ mua rất nhiều táo ở nhà tôi!”

Càng không may chính là, về đến trước cửa công ty, bị quản lí bộ phận thị trường bắt gặp, y nhìn cái túi nilon rồi hỏi: “Ông chủ, anh đi điều tra thị trường sao?”

Lí Quốc Xuân đưa cái túi nilong đến trước mặt, nhìn thấy hình in nổi trên túi, “Hoa quả Quách thị tốt hơn siêu thị nhiều.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hiện tại siêu thị ở khắp nơi đều có, nhưng Xà cảm thấy cửa hàng trong chợ so với siêu thị có hương vị tình người hơn. Hôm nay nhà Xà mua một quả măng cầu, thật sự rất nặng, rất to. Nhưng Xà không hay ăn, sợ nhỏ hạt. Còn như nước táo, là thật sự có thể tự làm, mùa đông uống còn có thể làm dịu... Tuy nhiên Xà đã bị ho sắp chết rồi.

5. Chương 5: Trứng Khủng Long

Ước chừng tết Nguyên tiêu sắp tới, hôm nay Tiểu Quách như thường lệ miệng mang theo nụ cười, nhìn thùng Hồng ngọc ngày càng ít đi, liền liên tưởng, hàng như vòng luân chuyển, nước lên thì thuyền lên, cui heo trong nước, thật đúng là hoàn hảo...

“Sửa tên thành Hồng Ngọc thật là tốt! Năm mới vừa mua nó, đã cảm thấy tài vận đầy nhà!” Cậu thuận tay chớp lấy quả mận, cắt làm hai, sau đó đưa cho vị khách quen – chú Lý, để ông thử nhận xét hương vị.

Chú lý cắn một nửa, liền hô lên, “Ai goo!” khiến các khách hàng khác đều nhìn sang, “Sao lại ngọt thanh như vậy?”

“Tôi cũng muốn!” Mấy bà nội trợ tốp năm tốp ba nghe thấy vậy như gió lao tới.

“Ngọt thì ngọt, nhưng chú Lý, chú đừng ăn nhiều như thế!” Tuy nói vậy, Tiểu Quách vẫn thả sáu quả vào trong túi nilon, “Nhưng thích hợp nhất vẫn là để cho con chú, cái người làm giáo viên ấy ăn, nhuận hầu (làm thông cổ họng) mà!”

Nhắc tới đứa con tài hoa làm giáo dục kia, chú Lý cũng không phụ lòng mong đợi, cao hứng đứng lên, cười cười nhận lấy cái túi, còn nói thêm, “Nói cũng đúng, nó vắt vả như thế, nên ăn thêm một chút. Ha ha!”

Tiểu Quách tiễn chú Lý ra khỏi chợ, để lại sau lưng nhóm mấy bà mấy cô người tranh ta đoạt cho thủ hạ của Tiểu Quách ứng phó.

“Cậu sao lại không ở trong cửa hàng?” Lí Quốc Xuân đột nhiên xuất hiện ngăn Tiểu Quách lại chất vấn.

Tiểu Quách hoàn toàn không quan tâm đến giọng điệu của Lí Quốc Xuân, lợi nhuận hai ngày nay khiến cho cậu liên tục duy trì trạng thái hưng phấn, “Vừa mới tiễn khách ra ngoài.”

“Tiễn khách ra khỏi cửa?” Lí Quốc Xuân giật mình, lại trộm nhìn Tiểu Quách liếc mắt một cái, thử suy nghĩ xem bộ dáng Tiểu Quách tiễn khách... Rõ ràng tâm trạng của cậu ấy xem ra tốt lắm.

“Anh hôm nay tới mua cái gì? Có muốn mua hoa quả không?” Tiểu Quách khoác vai Lí Quốc Xuân nói.

Một làn gió xuân thổi qua, trong tim Lí Quốc Xuân nhộn nhạo một trận, hẳn cũng không nhịn được nở nụ cười, dường như hờn dỗi mấy ngày nay đều biến thành không khí, thế là vội vàng gật đầu, “Đúng! Đúng! Mua hoa quả thôi!”

“Vây mua Hồng Ngọc nhé! Anh lần nào cũng mua táo, đổi khẩu vị một chút đi.” Tiểu Quách ngửa đầu, đồng thời chào hỏi khách trong cửa hàng.

Lí Quốc Xuân đang muốn hỏi Hồng Ngọc là cái gì, liền nhớ tái cái thùng lần trước mình đỡ ở trong kho hàng. Điều này là do mặt hàng này siêu thị nhà hắn không bán.

“Hồng Ngọc thực ra là loại quả gì?” Lí Quốc Xuân cũng không biết rõ mấy tên gọi khác của hoa quả cho lắm.

“Không hẳn là mạn, nhưng Hồng Ngọc cũng thuộc loại quả giá cao, ngoài ra còn có một loại gọi là trứng khủng long.”

“Trứng khủng long?”

“Đúng vậy! So với quả Hồng Ngọc thì to hơn một chút.”

“Nhưng mạn cũng không thể nào có trứng khủng long lớn đi!”

“Ừm...” Điều Lí Quốc Xuân vừa nói, Tiểu Quách cũng hiểu được đích thực là có chút hơi phóng đại, sau đó, tầm mắt của cậu hướng vào thân mình Lí Quốc Xuân, từ đầu nhìn xuống, nhìn đến giữa hai chân Lí Quốc Xuân, trên mặt có chút kì quái, mới nói tiếp, “Có thể trứng này khác các trứng khác.”

Lí Quốc Xuân cũng nhìn theo ánh mắt Tiểu Quách... Thoáng chốc như bị bọ cạp cắn, lời nói ra đến miệng bị mập mờ ngừng lại, “Trứng này thôi...”

Hay là Tiểu Quách nói mình tốt? Lí Quốc Xuân đoán.

Bất quá nhìn thực tế, Tiểu Quách tuy là có suy nghĩ một chút chuyện không đứng đắn, nhưng dường như cũng không có hàm ý nào khác, cậu cười giống như kẻ trộm ăn vụng kẹo đường, nhưng lại biểu hiện ra sự đơn thuần của cậu.

“Chính là thôi! Trứng khủng long...” Sau khi nói xong, Tiểu Quách lại cười một tiếng vang dội, ngay cả bà dì bên cạnh cũng không nhịn được hỏi cười cái gì.

“Không có gì, lần tới nói cho dì biết!” Tiểu Quách nói nói, nhưng lại ngăn không được bản thân cười ha hả.

Thậm chí có loại người có thể tự mình nói cười với mình, còn cười cả nửa buổi. Lí Quốc Xuân càng ngày càng không hiểu được Tiểu Quách.

“Lí tiên sinh, Hồng Ngọc của anh.” Tiểu Quách một tay cầm hai quả mạn, lớn gần giống quả trứng gà ở quê.

Lí Quốc Xuân cầm lấy hai quả mạn, nhận thấy mạn này quả thật hồng hơn mạn bình thường, hơn nữa cong sáng bóng, gần như thịt mạn bên trong cũng phát ra ánh sáng hồng, trách không được gọi là Hồng Ngọc.

“Hồng Ngọc của anh... Hắc hắc...” Hai mắt Tiểu Quách lại nở hoa.

Lí Quốc Xuân đột nhiên cảm thấy bộ vị nào đó đang lộ ra sôi nổi, quả nhiên, hai mắt Tiểu Quách đang chăm chú nhìn bộ phận nào đó của mình.

“Cậu đang muốn cái gì?” Tuy Lí Quốc Xuân nghiêm túc nói, nhưng giọng nói khàn khàn khó dấu, lực trên tay cũng tăng thêm.

“Không muốn cái gì... Trứng của anh, đừng, đừng dùng quá sức, hai quả này da mỏng, bóp mạnh quá không tốt.” Tiểu Quách vừa cười như kẻ trộm, tay vừa nhẹ nhàng buông ra tay đang cầm Hồng Ngọc của Lí Quốc Xuân.

“Đừng có nói trứng gì gì đó nữa.” Ngay cả giọng mũi của Lí Quốc Xuân cũng xuất hiện rồi, “Sẽ khiến người ta hiểu lầm.”

Đôi mắt hắc bạch phân minh của Tiểu Quách đưa lên nhìn Lí Quốc Xuân, thấy trên lông mày của Lí Quốc Xuân có một nếp nhăn nhỏ.

“Sẽ hiểu lầm cái gì?” Tiểu Quách nghiêng đầu, hỏi không chút chần chừ.

“...” Lí Quốc Xuân vẫn chưa biết người nào với người nào, dục vọng còn chưa ngừng.

“Nhân tiện nhắc luôn, người nào thận không tốt đừng ăn nhiều mặn.” Tiểu Quách cười một chút, cặp mắt hí lại, như là ẩn dấu một dấu chấm hỏi, “Thận của anh có tốt không?”

“Cái gì thận không tốt?”

Tiểu Quách lại tiếp tục nhìn hông Lí Quốc Xuân, “Chính là thận... Thận của đàn ông a... Không tốt thì đừng ăn mặn... Thận của đàn ông a!” Tiểu Quách nói xong, còn tặng kèm thêm hai tiếng cười nhạt.

Lí Quốc Xuân lúc đầu không hiểu vì sao phải nhấn mạnh từ ‘thận’, suy nghĩ một chút, mới nhớ ra ‘thận’, không phải là nói năng lực về phương diện nào đó của đàn ông ư?

“...” Tiểu Quách này sao lại thay đổi vậy? Khiến cho phản ứng của Lí Quốc Xuân chậm nửa nhịp, “Thận của tôi đương nhiên tốt! Tốt không cần nói, dùng qua đều khen tốt.”

Tiểu Quách nhìn Lí Quốc Xuân cũng không giống nói bậy, đột nhiên trong lòng có một chút không bằng lòng, “... Dùng qua đều khen tốt...”

Nhưng thật ra Lí Quốc Xuân cũng không có phát hiện ra, tiếp tục khoe chiến tích vinh quang của mình, nhưng mới nói được vài câu, đã phát hiện bên trong đôi mắt đang đen lại của Tiểu Quách có địch ý.

“Mấy chuyện kia đều là quá khứ thôi...” Cuối cùng, Lí Quốc Xuân cười gượng hai tiếng qua loa kết thúc.

Hai người cứ như vậy yên lặng, ánh mắt Tiểu Quách đặt ở trên hai quả Hồng Ngọc, hai tay Lí Quốc Xuân cũng không biết phải để đi đâu.

“Năm mươi đồng.” Vẫn là Tiểu Quách mở miệng nói chuyện trước.

“Cái gì? Lại năm mươi đồng!” Lí Quốc Xuân như con cừ non bị hoảng sợ.

“Đúng vậy! Hai quả này tôi định giữ lại cho mình! Bây giờ bán cho anh, đương nhiên phải đắt hơn một chút!” Tiểu Quách giải thích như đó là điều đương nhiên.

“... Cái gì? Năm mươi đồng mà là đắt một chút? Đắt mười chút ấy!” Lí Quốc Xuân nhớ tới lần nào cũng bị người khác chê cười.

“Vậy anh không mua?” Tiểu Quách cảm thấy bất ngờ, người này không phải lần nào cũng ra vẻ ta đây không thiếu tiền mua hoa quả hay sao?

“Không mua!” Lúc này hắn quyết định không làm cừ non nữa.

“Không mua?” Giọng nói Tiểu Quách trở nên nặng nề.

“Không mua!” Lí Quốc Xuân lắc đầu, hung hăng từ chối.

Tiểu Quách tiến gần đến, gần như dán lên người Lí Quốc Xuân, hỏi, “Thật sự không mua?”

Lí Quốc Xuân bị khí thế của Tiểu Quách ép lại trên người phải lùi về phía sau, nhưng hai chân vẫn kiên định giữ nguyên tại chỗ, trả lời, “Tuyệt đối không mua!”

“...” Tiểu Quách cắn cắn răng một cái, sau đó mang theo vẻ mặt hối tiếc, lấy lại mặn trên tay Lí Quốc Xuân, rồi nói, “Anh đừng đến đây nữa!”

Dứt lời, Tiểu Quách không quay đầu lại rồi đi, để lại một mình Lí Quốc Xuân.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Xà Xà: Mận có rất nhiều tên gọi khác nhau, đại khái là nhiều giống khác nhau.

Tiểu Quách: Nhưng người thận không tốt không nên ăn nhiều quá... Người thận không tốt... Ừm...

Quốc Xuân: Cũng không cần phải nhìn chăm chú thân thể anh như thế... Dục hỏa xuất động rồi!

Xà Xà: Tôi chỉ đang xem có người hồi đáp hay không...

Tiểu Quách: Tôi cũng đang xem hồi đáp. Không ai cảm thấy hứng thú với anh! Anh ít làm dáng đi.

6. Chương 6: Dưa Lê

Lí Quốc Xuân hiếm có dịp tay không trở về, nhưng trong lòng lại thêm một phần trống rỗng.

Nghĩ lại lúc Tiểu Quách nói chuyện, không chỉ có tức giận, mà còn có chút đáng thương cùng tuyệt vọng, lại khiến Lí Quốc Xuân than thở thêm vài tiếng.

“Ông chủ, lợi nhuận công ty không tốt sao?” Lại là quản lí bộ phận thị trường. Gã cho rằng ông chủ này mọi chuyện đều tự mình ra mặt, nhất định là vừa mới tới mấy cửa hàng bán lẻ thị sát nghiệp vụ, sau đó phát hiện vấn đề.

“Không phải.” Lí Quốc Xuân tùy tiện đáp lại gã cho có lệ.

“Là đối thủ cạnh tranh mạnh hơn sao?”

“Không phải.” Lí Quốc Xuân tiếp tục tự kiểm điểm.

“Là nhân viên làm sai sao?”

“...”

“Là khách hàng khiếu nại?”

“Không phải.”

Một người không muốn trả lời, một người lại muốn suy cho đến cùng. Thế là hai người đáp qua đáp lại hơn mười phút, chân mày Lí Quốc Xuân cuối cùng cũng giãn ra, nhưng quản lí vẫn đang khó hiểu.

“Tôi bỏ cuộc.” Cuối cùng quản lí đầu hàng trước, hỏi, “Rốt cuộc có vấn đề gì?”

Lí Quốc Xuân cười cười, “Tại sao lại bỏ cuộc nhanh như thế được, đó cũng không phải tính cách của tôi.”

Nếu gặp một chút trở ngại đã lùi bước, mình làm sao có thành công hôm nay. Sắp xếp lại ý định trong đầu mình xong, hắn cảm thấy Tiểu Quách cũng không phải không có thiện cảm với hắn, nhất là túi tiền của hắn.

“...” Thế là hắn mở ví ra nhìn, mới phát hiện ra bên trong chỉ còn lại hơn trăm đồng, “Lão Từ, trên người cậu có tiền không?”

Ông chủ cuối cùng cũng có phản ứng với mình, quản lí Từ bị gọi tên lập tức mở ví ra, sau đó báo cáo, “Còn hơn năm trăm đồng.”

Lí Quốc Xuân vô tình (hay là cố tình) lập tức cướp lấy, lấy hết toàn bộ năm trăm đồng tiền mặt, “Chờ trả lại cậu sau.”

Lão Từ nhìn ông chủ cướp lấy tiền của mình, sau đó bước đi như sao băng lần thứ hai rời khỏi văn phòng, mới nhớ có mấy dự án còn chưa xem qua.

“Ông chủ!”

“Ông chủ!”

“Chuyện gì?” Lí Quốc Xuân có chút bất mãn với vật cản nhỏ này.

“Anh đi đâu đấy? Kế hoạch trung tâm thương mại thành phố T còn vài điểm cần xem lại...” Lão Từ nhìn sắc mặt ông chủ, càng nói càng thấy đen như mực, vội vàng đổi sang một nụ cười chuyên nghiệp, nịnh nọt hỏi, “Ông chủ, anh đi đâu đấy?”

Lí Quốc Xuân cũng bày ra gương mặt bộ mặt ông đây đi đâu có liên quan gì đến cậu đâu, “Tôi muốn đi thu mua.”

Lão Từ ngay lập tức lau mồ hôi, mấy ngày nay gã cũng chưa từng nghe qua kế hoạch thu mua gì đó, mình bỏ qua dự án thu mua lúc nào?

Trong lúc lão Từ còn đang tự mình suy nghĩ, Lí Quốc Xuân đã biến mất lần thứ hai.

“Tôi đến mua một giỏ hoa quả!” Lí Quốc Xuân đưa ra sáu tờ tiền màu đỏ.

Nhưng Tiểu Quách không đi ra, chỉ có một nhân viên từ phía xa chạy tới tiếp đón hắn.

“Tiểu Quách đâu?” Người tới không phải Tiểu Quách, Lí Quốc Xuân không vui vẻ tí nào.

“Ông chủ đang bận ở trong kho, anh muốn mua giỏ hoa quả như thế nào, tôi giúp anh chọn.”

“Một giỏ thật lớn, để tặng người ta!” Lí Quốc Xuân tùy tiện nói ra một vài yêu cầu.

Giỏ hoa quả không phải đều là mua để tặng người khác sao? Cũng không có ai chủ động nói cần một cái giỏ nhỏ một chút... Nhân viên cửa hàng đối với yêu cầu của Lí Quốc Xuân tìm không ra manh mối nào.

“Có cần táo không?” Nhân viên thử hỏi.

“Cần! Hai quả đi!” Lí Quốc Xuân tùy tiện trả lời, sau đó liền thử đi vào kho hàng bên kia.

“Quýt có cần không?” Nhân viên đi theo hắn.

“Cần! Một đôi đi!” Bóng người trong kho hàng kia là cậu ấy sao?

“Dứa thì sao?” Nhân viên thấy hắn hình như đang chăm chú nhìn dứa trong kho, lại hỏi tiếp.

“Cũng cần! Một đôi!” Cậu ấy đang mang cái gì? Hình như rất nặng?

“... Dứa cũng muốn hai quả... Khó hiểu.” Nhân viên cửa hàng tự nói lẩm bẩm, tiếng nói lại mang khiêu khích, “Dưa lê cũng cần hai quả sao?”

“Cần!” Cậu ấy trèo cao như vậy để làm gì?

Nhân viên cửa hàng bị câu trả lời của Lí Quốc Xuân làm hoảng sợ, tổ hợp dưa lê, dứa, quýt, táo... “Ồi hai quả được không?”

“Được!” Tại sao không có người nào giúp cậu ấy?

Nhân viên cửa hàng từ trong thùng lấy hoa quả ra, giá nhìn cũng không tồi, nhưng... Để vào kiểu gì bây giờ? Cái này khó chết nha.

“Ai ya!” Lí Quốc Xuân đột nhiên hô lên sợ hãi.

“Gì vậy?” Nhân viên cửa hàng nâng hai trái dưa lê lên ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy một thân ảnh chạy vào trong kho hàng, sau đó đỡ được một cái gì đó đang rơi xuống từ trên giá để hàng...

Á! Bình tĩnh nhìn lại rõ ràng, đây không phải là cái gì đó, mà là ông chủ nhà mình!

Không xong! Hai quả dưa lê trên tay nhân viên rơi xuống mặt đất.

“Ái...” Tiểu Quách sờ sờ thất lực, nhìn hàng hóa rơi trên mặt đất, trong lòng cũng thấy đau.

“Ai ya...” Giọng nói của Lí Quốc Xuân từ phía dưới truyền tới.

Tiểu Quách nghe được giọng nói này, mới nhớ tới có người cứu mình... Cái tiếng “Ai ya” này nghe thật thân mật, nhưng cũng không coi là quá quen thuộc. Cậu cúi đầu nhìn, đúng là Lí Quốc Xuân.

Tiểu Quách lập tức nhảy dựng lên, đau lòng cái gì cũng quên hết, “Anh không có việc gì chứ?”

Lí Quốc Xuân vận thất lưng, thử đứng lên, “Á...”

“Nhìn xem! Tay anh bị trầy da rồi!” Tiểu Quách kéo tay Lí Quốc Xuân, định dẫn hắn đi băng bó.

“Này không sao... Cậu không sao chứ?” Lí Quốc Xuân không quên cánh tay bị Tiểu Quách kéo, thuận thế kéo Tiểu Quách vào trong ngực mình, “Khiến tôi sợ chết!”

Tiểu Quách vốn có chút kinh hoảng, nhưng đột nhiên bị người ta ôm vào lòng, người kia cũng không phải người mình quen thuộc, chút kinh hoảng kia lập tức biến mất tiêu, sau đó đại não nhất thời thất thường... Hai tay để lên trên hay là buông xuống, hai chân lùi về hay là tiến lên, mắt nên trợn to... hay là nhắm lại đây?

“Sợ chết tôi...” Lí Quốc Xuân lặp lại những lời này.

Tiểu Quách vốn thông minh vạn phần, cũng không biết nói gì trong tình huống này (thực ra là chưa nghĩ tới), vẫn nhận lấy cái ôm của người kia.

Sợ qua sợ lại, hai người vẫn duy trì nguyên trạng suốt một phút đồng hồ.

“... Khụ!” Nhân viên vội vàng lấy cái chổi quét qua quét lại chỗ hai người...

“Rõ ràng là đưa lê để ở ngoài cửa kho, sao lại quét đến đây nhỉ?” Hai người nghĩ nghĩ. “Nhưng, vẫn nên tách ra một chút.”

Lí Quốc Xuân như là có thần giao cách cảm buông lỏng tay ra, sau đó Tiểu Quách như một con thỏ nhảy lùi hai bước, đầu tiên là nhìn nhìn cửa hàng, sau đó mới dán mắt nhìn Lí Quốc Xuân.

Hai người lại im lặng.

“... Năm trăm đồng!” Lại là Tiểu Quách mở miệng trước, nhưng giọng nói rất nhỏ.

“Cái gì?” Lí Quốc Xuân cũng chỉ biết lời thoại này.

“... Hai quả dưa lê.” Tiểu Quách mặt đỏ lên nói.

“Là nhân viên cửa hàng cậu đánh rơi hỏng!” Lí Quốc Xuân khẩu khí rõ ràng.

“...” Tiểu Quách nhìn trái nhìn phải, sau đó giọng càng nhỏ nói, “Vừa rồi... Tay anh... Nơi này...”

Lí Quốc Xuân thật sự nghe không rõ hàm ý trong lời nói của hòn đá này, đang muốn nói, lại nhìn thấy tay Tiểu Quách đang chỉ phần sau thất lưng của mình...

Tiểu Quách cúi thấp đầu nói, “Tay anh... Chỗ này... Vừa rồi...”

Tiểu Quách nhắc lại, hai tay Lí Quốc Xuân cuối cùng mới có cảm giác, quả thật vừa rồi hình như có bóp phải cái gì đó đầy đặn, co dãn, lại có nhiệt độ. “Đây là...”

Tiểu Quách kinh hô một tiếng, sau đó liền té xỉu.

“Máu!” Nhân viên cửa hàng lại xuất hiện, nhưng là chỉ vào mặt Lí Quốc Xuân hô to, “Ông chủ nhà tôi sợ máu!”

“...” Lí Quốc Xuân không kịp chùi máu mũi, liền ôm lấy Tiểu Quách, sau đó chạy ra đường lớn, rồi lại vút cậu vào BMWs của mình, lập tức tới bệnh viện.

“Bị bắt cóc rồi...” Nhân viên bị vút lại một mình lăm bằm, “Hôm nay có thể tan tành.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu Quách: Tôi hôn mê, xin vui lòng nộp năm trăm đồng.

Quốc Xuân: Nộp tiền BMWs của tôi.

Tiểu Quách: Tôi sẽ hôn mê tiếp...

Quốc Xuân: Tôi đây sẽ tặng BMWs cho cậu!

Tiểu Quách: Tôi hoàn toàn hôn mê rồi!

Xà Xà: Tôi phát hiện phải viết thêm phần nữa mới kết thúc được. Chuẩn bị chén.

7. Chương 7: Xoài

Khi Tiểu Quách từ từ tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một cái ô tô xa lạ, lại nhìn đến lái xe ở bên cạnh, đúng là Lí Quốc Xuân.

“Vì sao lại là anh? Chúng ta đang đi đâu?” Tiểu Quách dùng ánh mắt đe dọa nhìn chằm chằm Lí Quốc Xuân.

Lí Quốc Xuân không nghĩ ngợi gì trả lời ngay, “Vừa rồi em hôn mê, định đưa em đi bệnh viện.”

“Bệnh viện cái gì, tôi bây giờ không hôn mê nữa rồi...” Tiểu Quách nhìn cảnh ở ngoài cửa xe một chút, mặt mày nhăn lại càng sâu, “Hôn nữa đây không giống đường đi bệnh viện.”

“Tóm lại là phải đi bệnh viện! Em ngồi vững cho anh!” Lí Quốc Xuân lộ ra áp bách hiềm gập, đồng thời dùng lực đạp chân ga, xe lập tức phóng nhanh hơn, hại Tiểu Quách không cẩn thận liền ngã vào cái ghế da rõ mềm ở đằng sau.

Tiểu Quách nhỏ giọng “Hừ” một tiếng, Lí Quốc Xuân cũng “Hừ” một tiếng, nhưng âm lượng lớn hơn nhiều. Tiểu Quách lập tức thu nhỏ lại, dù sao cũng là đi bệnh viện, chắc anh ta cũng không dám lừa mình.

Tiểu Quách tự trấn an mình một chút (đáng thương ~), sau đó bắt đầu nhìn bốn phía. Cậu nhìn về ghế ngồi phía trước, thấy có một tay nắm nhỏ, hình như là có một cái tủ nhỏ.

“Nếu em khát, bên trong tủ lạnh có đồ uống. Nhưng em không nên uống rượu.” Lí Quốc Xuân không quay đầu cũng biết phát hiện của Tiểu Quách.

Tiểu Quách chu miệng, không trả lời. Nhưng trong lòng lại nghĩ, sớm nghe nói xe của kẻ có tiền lắp đặt thật sự rất phô trương, không nghĩ tới hiện tại mình cũng đang ngồi trong một chiếc xe như thế.

“Không khát sao? Vậy em ấn ấn cái nút bên cạnh, đây là máy chơi điện tử.” Lí Quốc Xuân không chút biểu tình nói.

Hắc tuyến trên mặt Tiểu Quách càng nhiều, người này rõ ràng là lái xe, còn có tay để chơi điện tử hay sao? Rõ ràng là để trang trí... Hoặc là lừa trẻ con. Nghĩ đến đây, Tiểu Quách mới cố gắng đè lại ngón tay, tôi mới không phải trẻ con. Mặc dù máy chơi điện tử trong nhà mình đã là sản phẩm thế kỷ trước, nhưng mình cũng chẳng có thời gian chơi... Nay ở trên xe chơi game, nghe thật là khoe khoang.

“Em không chơi điện tử à?” Lí Quốc Xuân tò mò hỏi.

“Không chơi.”

“Vậy xem phim đi, có ‘Ma nhân truyền kỳ’ mới nhất đó. Nghe nói mấy pha hành động cực kì gay cấn.” Lí Quốc Xuân tiếp tục giới thiệu các loại giải trí trên xe.

Mặt Tiểu Quách bắt đầu biến trắng... Cậu đã sớm muốn đi xem phim, nhưng lại không thể thoát ra mà đến rạp chiếu phim, hơn nữa, cậu cũng đã được nghe nói bộ phim chuyển thể từ trò chơi điện tử này rất hấp dẫn. Thế là, chần chừ một lát, Lí Quốc Xuân cũng đã ấn nút điều khiển ở trên bàn, một cái màn hình 22 inch từ từ hạ xuống, sau đó... “Ầm ầm ầm!” Ghế ngồi của Tiểu Quách đột nhiên bị nghiêng về phía sau, Tiểu Quách sợ tới mức hô lên.

“Im lặng nào. Xem phim.” Lí Quốc Xuân như không nhìn thấy khiếp sợ của Tiểu Quách.

“... Chuối... Ổi... Dâu... Táo...” Tiểu Quách vẫn không nhìn được lắm lắm, sau đó qua khoảng mười phút đồng hồ, Tiểu Quách cuối cùng hoàn toàn vui đầu vào xem phim.

Tuy nhiên, Tiểu Quách là một người không thể yên tĩnh nổi, cậu xem được một lát, lại bắt đầu bình luận, “Ừm... Cái này có sửa lại đôi chút... Ừm, âm thanh vẫn là rạp chiếu phim tốt hơn...” Nói xong, Tiểu Quách nhìn mặt than của Lí Quốc Xuân, bổ thêm một câu, “Nhưng đều là phim nổi, giọng trầm cũng rất gay cấn...”

“Không biết có phải anh ta mang thù với phim này không?” Tiểu Quách nghĩ thầm.

Nhưng, mười phút sau, Tiểu Quách lại quên hết mọi chuyện.

Mãi cho đến khi qua một giờ, Tiểu Quách đột nhiên ngáp một cái.

“Sao vậy? Không hấp dẫn à?” Lí Quốc Xuân lo lắng hỏi.

“Người hai bang trả thù nhau cả nửa ngày... Chán.” Tiểu Quách tự giác nhìn đồng hồ một cái, rồi lại nhìn bốn phía.

“Sao vẫn đang ở trên đường quốc lộ? Bao giờ mới tới?”

“Sắp rồi! Nếu mệt thì ngủ một lát đi, bao giờ tới anh đánh thức em dậy.”

“Ừm... Một lát thôi hả?”

“Rất nhanh! Em ngủ một lát thôi.” Sau đó Lí Quốc Xuân lại ấn xuống một cái nút, màn hình được thu lại.

Còn Tiểu Quách, nhìn ngoài cửa xe nguyên phút đồng hồ, chỉ cảm thấy cảnh vật bốn phía không có gì thay đổi, lại thêm điểm có lẽ vừa rồi bộ phim làm tiêu hao của cậu không ít tập trung, thế là cậu không chút phản kháng, nằm xuống, sau đó khép hai mắt lại.

“Tới rồi! Tiểu Song? Tỉnh chưa tỉnh chưa?”

“Để tôi ngủ tiếp đi!” Tiểu Quách xoay người, ôm lấy một thứ gì đó.

“...” Giọng nói kia im lặng một hồi, sau đó vang lên bên tai, “... Đừng ngủ trong xe quá lâu, sẽ đau lưng...”

“... Trong xe...” Tiểu Quách rùng mình một cái, rồi lập tức mở mắt ra.

“Anh nói em phải thức dậy rồi!” Chóp mũi Lí Quốc Xuân đã dán lên chóp mũi của cậu.

“Anh...” Tiểu Quách đang muốn lấy tay đẩy người kia ra, mới phát hiện mình đang bám trên người người kia.

“Yên tâm đi... Anh sẽ không hô to vô lễ.” Lí Quốc Xuân đưa tay ra, giúp Tiểu Quách đang sợ đến ngây người cởi bỏ hai tay còn đang ôm lấy người mình.

“Tới bệnh viện rồi à?” Tiểu Quách đỏ mặt hỏi.

“Tới rồi. Cho nên phải xuống xe thôi.”

“Ừm...” Nhìn Lí Quốc Xuân từ cửa xe phía đối diện bước xuống, Tiểu Quách cuối cùng cũng tỉnh lại, mở cửa xuống xe.

“Đi theo anh.”

“Ừ.”

Tiểu Quách theo Lí Quốc Xuân đi ra khỏi bãi đỗ xe, đi vào bệnh viện, đi ngang qua một cái hành lang, cuối cùng đi vào một phòng bệnh.

“Chúng ta không cần ghi tên gì à?” Tiểu Quách nghi hoặc hỏi.

“Không cần.” Lí Quốc Xuân cuối cùng cũng khoe ra nụ cười như mùa xuân ấm áp lần đầu tiên, “Vào thôi!”

Tiểu Quách trong lòng hoài nghi có phải mình lâu lắm rồi không tới khám bệnh, đã phát triển thành kiểu trước khi khám bệnh, bệnh nhân muốn là vào phòng bệnh trước được sao?

“Tiểu Xuân! Ta đang nghĩ đến cháu?” Một giọng nói gọi Tiểu Quách trở lại.

Người bị gọi là Tiểu Xuân cũng vui vẻ đáp lại, “Bà nội, đây là người cháu đã chọn.”

“...” Tiểu Quách cùng lão phu nhân trước mặt nhìn nhau, đồng thời mở to miệng, qua một hồi lâu, trăm miệng một lời, “Anh/Cháu nói gì?”

“Tiểu Song kết hôn với cháu rồi!” Người bị gọi là Tiểu Xuân nói tiếp.

Tiểu Quách coi như là thông minh, nghe ra vấn đề.

“Tôi đồng ý kết hôn với anh khi nào?”

“Hai mươi năm trước!”

“Năm mơ!”

“Không phải mà!”

“... Tiểu Xuân, cậu ấy không phải chính là thằng cháu kia của ông Quách chứ?” Bà lão nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy! Cậu ấy chính là đồ quỷ thích khóc kia!”

“Tôi mới không phải là đồ quỷ thích khóc!” Tiểu Quách nghe đến xưng hô này, chuyện gì cũng nhớ ra rồi.

“Vậy ngày đó anh phải về nhà, sao em lại khóc to như heo rống thế?”

“Đấy là... Là bởi vì tôi tưởng anh ăn trộm xoài của tôi.”

“Xoài nào?”

“Đấy là xoài ông nội tự tay trồng... Chỉ còn để lại một quả cho tôi.”

“Quả đấy bị em trai em ăn vụng!”

“Cái gì?”

“Mọi chuyện rõ ràng rồi. Hại anh còn tưởng em luyến tiếc anh.”

“... Ừm...” Tiểu Quách khản trường lắc đầu.

“Nhưng mà không sao, dù sao anh vẫn luyến tiếc em.”

“A!” Tiểu Quách bị thổ lộ của Lí Quốc Xuân dọa ngã ngựa.

“Em sẽ không cự tuyệt chứ! Dù sao anh cũng bóp dưa lê của em rồi...” Ở trước mặt bà nội, Lí Quốc Xuân vẫn giữ nguyên bộ dáng đùa giỡn lưu manh.

Nhưng Tiểu Quách cũng chẳng phải trẻ con, mặt của cậu không cần nửa giây đã đỏ toàn bộ, hoàn toàn không giống bộ dáng vừa rồi mới ngất xỉu.

“... Nhưng anh còn chưa gửi tiền hai quả dưa lê kia...” Tiểu Quách bĩu môi nói.

Lí Quốc Xuân lấy ví ra, nhưng năm trăm đồng trong ví đã đưa cho vị nhân viên cửa hàng kia mất rồi, “...”

“Cháu cái thằng nhóc này...” Bà nội đột nhiên đập giường, đem đồng榻 chí đánh mạnh vào người Lí Quốc Xuân.

Lí Quốc Xuân không hiểu chuyện gì, chỉ biết chạy vòng vèo trong phòng bệnh, không ngừng hỏi, “Sao lại đánh cháu!”

Bà nội dừng lại một chút, thở hổn hển nói, “Cháu... Cháu... Thằng nhóc này... Dám... Mua đồ... Không... Không trả tiền...!”

“Này!” Lí Quốc Xuân cuối cùng nhảy lên giường bệnh, sau đó nhảy sang phía bên kia, đối mặt với bà nội cách một cái giường, “Cháu không có...”

Bà nội không thể đi qua bên kia giường, chỉ có thể túm lấy chăn mùng, “Thế sao người ta nói cháu còn chưa trả tiền!”

“Kia... Đó là...” Lí Quốc Xuân nháy mắt ra dấu với Tiểu Quách, “Mau giải thích đi...”

Tiểu Quách vẫn đứng ở bên cạnh, cậu còn đang lo lắng chuyện gì... thay anh ta giải thích, không phải bằng bản chính mình sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, hãy để tự anh ta giải thích với bà nội đi.

“Này!” Lí Quốc Xuân gấp đến mức nhảy dựng lên.

Bà nội buông chăn trong tay nhìn Tiểu Quách, lại nhìn Lí Quốc Xuân, thở không ra hơi, cuối cùng lựa chọn ngồi xuống, “Cháu xem, người ta cũng không chịu giúp cháu.”

Lí Quốc Xuân trừng mắt liếc Tiểu Quách một cái.

Tiểu Quách nhìn trần nhà, rồi nhìn sàn nhà, không để ý.

Bà nội hỏi Tiểu Quách: “Cháu thực sự là cháu của Quách Sở Sinh?”

“Vâng...” Tiểu Quách cúi đầu đáp.

“Cháu nhận ra thằng nhóc thối này không?”

“... Ban đầu không nhận ra...” Tiểu Quách thật không muốn nói tiếp.

“Nhưng anh vừa nói me là đồ quỷ thích khóc, em liền nhận ra.”

“Đã nói tôi không phải đồ quỷ thích khóc!”

Bà nội nhìn hai đứa nhóc, đột nhiên cảm thấy chơi với hai đứa nó thật là nhàm chán, “Ngậm miệng!”

Hai thằng nhóc như gặp lại bộ dáng bà nội khi bà còn trẻ.

Trước đây, ông bà hai nhà thường mang cháu đến chợ, một nhà bán rau, một nhà bán hoa quả.

Hai cửa hàng cách nhau không xa, thế là hai đứa bé tuổi cũng không khác nhau nhiều lắm thỉnh thoảng lại cùng chơi với nhau đến nong trời lở đất, hai đứa thích nhất chơi trốn tìm, sau đó lên lút ăn trộm mấy cái lá rau húng, hoặc chuối quýt ngọt linh tinh gì đó giấu ở dưới ghế ngồi của ông nội... Hai vị ông nội không trị được hai đứa, mãi cho đến một ngày, vị bà nội trước mắt (lúc còn trẻ) từ trên trời giáng xuống, bà một tay kéo tóc Lí Quốc Xuân, một tay nắm dây lưng Tiểu Quách, ném hai đứa vào hai cái rổ trúc to dùng, rồi nói với hai đứa, “Ngày mai nếu bà nhìn thấy trong cửa hàng có một cái lá, hay vỏ chuối nào, sẽ bắt hai đứa ăn nó!”

Hai đứa bé ngồi trong rổ, hai mắt mở to không dám chớp, thở cũng không dám thở, cứ như vậy... mãi đến khi ông nội chuẩn bị đóng cửa, hai đứa mới dám đi ra... bắt đầu quét dọn. Từ ngày đó trở đi, hai đứa trở thành hai đứa bé ngoan ngoãn, mỗi ngày đến chợ, dưới ánh mắt của “thái hậu” ngoan ngoãn giúp đỡ ông nội, đưa túi, vẩy nước, dọn thùng giấy...

Nhưng sau đó chợ phải xây dựng lại, ông nội Quách Tiểu Song quyết định chuyển đi nơi khác.

Ngày chia tay, ông nội Quách Tiểu Song cầm xoài mình trồng, bảo Quách Tiểu Song chia ra cùng ăn với Lí Quốc Xuân, trông coi kiểu gì, quả xoài màu xanh kia bị thằng em nhanh mắt nhìn thấy ăn vụng mất, Tiểu Song vẫn tưởng là Lí Quốc Xuân ăn vụng, thế là khóc âm lên.

Trẻ con lúc đó rất ngây thơ, Lí Quốc Xuân vẫn tưởng Quách Tiểu Song không muốn xa mình, từ đó về sau, đôi mắt to lưng tròn để lại một ấn tượng “sâu sắc.”

Nhưng, đừng nghĩ rằng ngay từ đầu Lí Quốc Xuân đã nhận ra Quách Tiểu Song.

Bà nội nổi nóng phải uống thuốc, kết quả là bị y tế chăm sóc, bắt hai người ra ngoài.

Hai người bị đuổi ra khỏi phòng bệnh yên lặng đi vào vườn hoa nhỏ của bệnh viện.

“Anh ngay từ đầu đã nhận ra tôi sao? Cho nên mới trêu đùa tôi!” Tiểu Quách nói thẳng nói thật.

“Mới không có...” Lí Quốc Xuân lúc ấy chỉ thấy bà nội quần lấy thật phiền.

“Vậy sao anh biết là tôi?” Tiểu Quách đá văng cục đá trên mặt đất.

Lí Quốc Xuân dừng bước, đợi Tiểu Quách quay đầu nhìn hấn, hấn mới nói, “Vừa rồi đỡ được em, khi em chỉ mông của mình...” Dứt lời, hấn còn vô thức sờ sờ cảm mình.

Lại nhắc lại sự cố xấu hổ của mình, Tiểu Quách lại không cần hẹn trước mà đỏ mặt. Ai nha, số lần đỏ mặt hôm nay của cậu không đếm được nha.

“Sống thoải mái chính là bộ dáng trước đây của em.”

“... Chúng ta đây xem như huề nhau... Tất cả mọi người đều không nhận ra nhau.”

“Ai nói trước đây chúng ta còn nhỏ, toàn gọi Tiểu Xuân... Cho nên anh cũng không biết em tên gì.” Giọng của Lí Quốc Xuân không có ý rõ ràng hơn một chút, nói tiếp, “Nhưng anh vẫn bị em hấp dẫn.”

Động tác dưới chân Tiểu Quách dừng lại.

“Nhưng tôi... Tôi còn không có loại cảm giác này.” Tiểu Quách yếu ớt nói.

“A...” Lí Quốc Xuân còn tưởng rằng Tiểu Quách cũng bất tri bất giác vị mình hấp dẫn.

“... Tôi chỉ cảm thấy được...” Tiểu Quách thở dài, “... Lúc này tôi cuối cùng cũng hiểu được vì sao tôi vẫn làm cho anh, để anh gây sự trong cửa hàng.”

Lí Quốc Xuân từ trong lời nói của Tiểu Quách, đọc ra được nhiều tình cảm, đột nhiên cảm thấy mình cũng không phải không có hi vọng, “Anh không có gây sự a! Anh chỉ là vừa nhìn thấy em, sẽ không tự giác muốn làm một vài chuyện đặc biệt...” Lí Quốc Xuân cũng bắt đầu hiểu được mấy hành động vô lại của mình không phải không có nguyên nhân, “Em mới có thể nhớ rõ anh...”

Tiểu Quách không trả lời.

Lí Quốc Xuân cũng không nói gì nữa, hai người hiểu ý, cùng đi vào bãi đỗ xe.

“Anh đưa em về!” Lí Quốc Xuân dịu dàng nói.

“Điều này là đương nhiên! Là anh kéo tôi tới đây!” Tiểu Quách tức giận nói.

“...” Lí Quốc Xuân tự biết mình đuối lý.

Lên xe, Lí Quốc Xuân không cài dây an toàn, Tiểu Quách thấy người kia không hề có ý định, liền nhắc nhở hấn phải chú ý an toàn người lái.

Lí Quốc Xuân vẫn không có phản ứng, Tiểu Quách đành phải đẩy hấn một chút.

Nhưng, cậu vừa đưa tay ra, liền bị Lí Quốc Xuân bắt lắt, sau đó thừa dịp cậu chưa kịp phản ứng, liền áp sát lên ghế hôn thử.

Thật sự chỉ là thử.

“Anh...” Người bị hôn trộm thử ngay cả nói cũng không biết nói cái gì.

“Thử. Anh sẽ khiến em quen anh.” Lí Quốc Xuân dùng ngữ khí mười phần khẳng định, “Hiểu chưa?”

“...” Tiểu Quách trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ, nghe thấy câu hỏi của Lí Quốc Xuân, liền ngây ngốc gật đầu.

“Chúng ta về thôi!” Lí Quốc Xuân cười so với mặt trời mùa hè còn chói mắt hơn.

Tiểu Quách khó hiểu cài dây an toàn, hơn nữa xe Lí Quốc Xuân còn không phải sản phẩm bình thường trong nước, Lí Quốc Xuân nhắc tay hai cái, xe liền chạy như bay tựa tên bắn, đầu tiên ở trong bãi xe tả xuyên hữu đột, sau đó chớp mắt vài cái đã lên đến đường quốc lộ.

Tiểu Quách ở bên cạnh đã quên luôn xuống xe, may mắn là mình đã sớm cài dây an toàn.

Lí Quốc Xuân... Khóe miệng của thằng nhóc kia nhếch lên nửa phân, giống như, Quách Tiểu Sơn này trốn không thoát đâu.

Hắn lại triển lãm cái nụ cười chói như ánh mặt trời, nói, “Anh còn quên chưa lấy giỏ trái cây mà! Hắc hắc!”

– Hoàn –

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Xà Xà: Tới lúc cần hoàn thì hoàn thôi!

Quốc Xuân: Dù sao cũng đã là vật trong tay!

Tiểu Quách: Thanh toán tiền đưa lên trước rồi nói sau!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-hoa-qua-cung-mua-hoa-qua>